

תקנות שעת חירום

במקרים דחופים, כאשר אין אפשרות לקיים את הליכי החקיקה של הכנסת, בסמכותה של הממשלה לשנות כמעט כל חוק דרך תקנות שעת חירום, אולם סמכותה זו מוגבלת למקרים קיצוניים, ויש להפעילה באמצעים שיגרמו את הנזק הקטן ביותר האפשרי.

חקיקה

חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו

חוק-יסוד : הממשלה, ס' 38-39

שלושה שבועות לפני מועד הבחירות לרשויות המקומיות, החלו העובדים במשרד הפנים בשורה של עיצומים, ובין השאר לא הנפיקו תעודות זהות ולא סיפקו ספחים לתעודות אלה. לפי חוק הבחירות לרשויות המקומיות, לא יתן להצביע בבחירות אלה ללא תעודת זהות וללא ספח שאותו יש להחתיים. משהתקרב מועד הבחירות, החליטה הממשלה להתקין תקנות שעת חרום, לפיהן ניתן להצביע באמצעות דרכון ישראלי ורשיון נהיגה תקף הכולל את תמונתו של בעל הרשיון. כן נקבע בהן כי אין צורך להטביע חותמת של ועדת הקלפי בתעודת הזהות. כנגד תקנות אלה הוגשה העתירה ונדחתה; הנימוקים ניתנו לאחר הבחירות.

התקנות הותקנו במסגרת הסמכות שהוקנתה בחוק-יסוד: הממשלה. התקנתן של תקנות שעת חירום הוא עניין חמור, מכיוון שכוחן יפה לשנות כל חוק, להפקיע זמנית את תוקפו או לקבוע בו תנאים. כוח זה של תקנות לשעת חירום פוגע בשני עקרונות בסיסיים של כל משטר דמוקרטי: עקרון הפרדת הרשויות ועקרון שלטון החוק. על פי העקרון של הפרדת הרשויות, הסמכות לחוקק חוקים - לרבות הסמכות לשנותם, להפקיעם או לקבוע בהם תנאים - נתונה לרשות המחוקקת. אין זה עולה בקנה אחד עם עקרון הפרדת הרשויות, כי הרשות המבצעת תפלוש לתחומה של הרשות המחוקקת.

לפי עקרון שלטון החוק, הסדרים ראשוניים חייבים להיקבע בחקיקה ראשית. חקיקת משנה צריכה לבצע את ההסדרים הקבועים בחוקים. חקיקת משנה המשנה הסדרים הקבועים בחקיקה ראשית פוגעת בעקרון שלטון החוק המהותי, למרות ששלטון החוק הפורמלי מתקיים, שכן מחוקק המשנה פועל מכוח ההסמכה הנתונה לו בחוק-יסוד: הממשלה; אך אין בהסמכה זו כדי לרפא את הפגיעה בעקרון שלטון החוק המהותי הנגרמת מכוחה של חקיקת משנה לשנות, להפקיע זמנית או לקבוע תנאים בחוק. פגיעה זו בשני עקרונות היסוד - הפרדת הרשויות ושלטון החוק המהותי - הוקתה במידה מסויימת על ידי הוראותיו של חוק-יסוד: הממשלה הנוגעת לתקנות שעת חירום. מבין אלה נזכיר, כי הסמכות להתקין תקנות שעת חירום מותנית בהכרזה על קיומה של שעת חירום, ותוקפן של תקנות שעת חירום פוקע כעבור שלושה חודשים מיום התקנתן; בסמוך לאחר התקנתן, יש להניח את התקנות על שולחן הכנסת.

ניתן להתקין תקנות שעת חירום, רק כאשר מתקיימות נסיבות חירום מיוחדות אשר מצדיקות את הסטייה החמורה מעקרון הפרדת הרשויות ומעקרון שלטון החוק המהותי. הטעם המונח ביסוד השימוש במכשיר יוצא דופן זה הוא, שעלולות להיווצר נסיבות המחייבות פעולה דחופה מטעם הממשלה. נדרש, בנוסף לכך - ולשאר התנאים הקבועים בסעיפים 50-149 לחוק-יסוד: הממשלה - כי החלטתה של הממשלה להתקין תקנות שעת חירום, צריכה להתקבל לתכלית ראויה. האמצעים שתקנות שעת החירום נוקטים בהם צריכים להיות מידתיים.

הבטחת הגשמתה של זכות ההצבעה בבחירות לרשויות המקומיות לכ-400,000 מצביעים נועדה להבטיח ולקיים את "השירותים החיוניים". הזכות לבחור ולהיבחר היא זכות יסוד בכל משטר דמוקרטי. הבטחת זכותו של אדם להשתתף בבחירות הינה "שירות חיוני" במדינה דמוקרטית, ואין בחירות חופשיות אם ממאות אלפי בוחרים (כ-10 אחוז מהבוחרים) נמנעת האפשרות להגשים את זכותם לבחור.

לעניין המידתיות, העיצומים במשרד הפנים נמשכו כשלושה שבועות. התקנות הותקנו כשישה ימים בלבד לפני מועד הבחירות. אמנם העיצומים נסתיימו כעבור יומיים, אבל נמסר לנו ע"י פקידי משרד הפנים כי בפרק הזמן הקצר שנותר עד לבחירות, אין שום אפשרות מעשית להנפיק תעודות זהות וספחים בכמות הנדרשת. בכל מקרה, הדיון בבית המשפט נערך כיום ומחצית היום עד ליום הבחירות. בזמן קצרצר זה לא ניתן היה לפנות לכנסת.

הפניה לכנסת אינה אך לשמה. הכנסת מתבקשת לשקול ולהחליט. אין "להצמיד אקדח לרקתה". שיקול דעת כזה לא ניתן לכאורה להפעילו - באשר יש למצות את כל הליכי החקיקה - בתוך יום ומחצית היום. גם אם הממשלה טעתה בגישה, והיה עליה ליזום הליכי חקיקה במקום להחליט על התקנות, המציאות בה אנו עומדים הינה, שהאופציה היחידה שנותרה היא ביזום הליכי חקיקה ביום שהוגשה העתירה. אופציה זו אינה מעשית. אמצעי חילופי זה אינו קיים כאופציה ממשית.

אמנם, שיקולים חשובים של דמוקרטיה - המעוגנים בעקרון הפרדת הרשויות ושלטון החוק המהותי - תומכים בביטול התקנות, אך אין אלה השיקולים היחידים. אותם שיקולי דמוקרטיה, המצדיקים ביטול תקנות שעת החירום בדבר אמצעי זיהוי, פועלים גם בכיוון ההפוך. תהא זו פגיעה קשה בדמוקרטיה אם כ-400,000 מצביעים לא יוכלו לממש את זכותם, אך בשל כך שאין בידם תעודת זהות או ספת. במצב דברים זה כפות המאזניים מעויינות, ומעשה השלטון צריך להישאר בעינו. לעניין קיום אפשרות נוספת, כלומר דחיית הבחירות, נראית כפגיעה בעקרונות הדמוקרטיה שהיא חמורה יותר משתי האחרות. יצויין כי כשם שלא ניתן היה לפנות לכנסת ביום ההכרעה בעתירה לשם חקיקת חוק בדבר אמצעי זיהוי בבחירות, כך לא ניתן היה לפנות באותו מועד לכנסת לשם דחיית הבחירות. העתירה נדחית.

הערת העורך: פסק הדין לא נראה כעומד באותם מבחני סבירות שהוא-עצמו מנסה לקבוע. ראשית, ניתן להתקין תקנות שע"ח אך ורק כדי "להגן על המדינה, ביטחון הציבור וקיום האספקה והשירותים החיוניים"; פירוש המאפשר שימוש בסעיף על מנת לקיים את הבחירות לרשויות המקומיות הוא פירוש דחוק במקרה הטוב. שנית, כבר היו מקרים שהם הושלמו הליכי החקיקה תוך יום אחד בלבד, ועד כמה שאמצעי זה נראה כפגיעה בדמוקרטיה הרי זו פגיעה פחותה מאשר שימוש בתקנות שע"ח. שלישית, ניתן היה לדחות את הבחירות בכמה ימים, ובמקביל לקצר את משך התקופה להגשת ערעורים על תוצאותיהן או להקדים את המועד עד לישיבה הראשונה של המועצה הנבחרת, כך שלא היה נזק ממשי מעצם הדחייה. רביעית, וחשוב מכל - גם אילו היה נוצר נזק ניכר לפעילות המנהל כתוצאה מדחיית הבחירות, היה בכך כדי להרתיע את הממשלה מלהשתמש בעתיד בתקנות מסוג זה, ובכך היה כדי לקדם את ערכי הדמוקרטיה.

שר התעשייה, המסחר והתיירות הוציא, מכוח סמכותו לפי תקנות ההגנה המנדטוריות, צו לפיו יהלומים ייוצאו אך ורק בדרך של הובלה אווירית. כנגד צו זה הוגשה העתירה. בסמכותו של השר לאסור ולהסדיר את כל עניני הייצוא מישראל; משהוסמך השר להסדיר את הייצוא, הוסמך להסדיר דרכי ההוצאה מישראל של סחורות, ואין צורך להסמיכו נוספות ומפורשות להסדיר את דרכי ההובלה לחוץ לארץ.

מטענת הפגיעה הבלתי סבירה בחופש העיסוק ניטל העוקץ על-ידי אפשרות קרובה זו הנטענת לפנינו לקיים את הצו בהיתרים של המפקח באופן שחופש העיסוק לא ייפגע; ומטענת ההסמכה הבלתי סבירה של המפקח ליתן היתרים ניטל העוקץ על-ידי רצון השר שלא לפגוע יתר על המידה בחופש העיסוק. בין כה וכה ניצלת לפליטה סבירותו של הצו.

לעניין המידתיות, אין כאן הפרזה רבה בהתערבות החקיקתית בדרכי ניהול עסקי היהלומים. חוק הפיקוח מבחין בין שלושה יסודות עיקריים של שימוש בסמכות, הצריכים להתקיים כדי שהצו הנעשה מכוחו יהיה במסגרת הסמכות. שלושת היסודות הם : מטרה ספציפית כדין ("פעולה חיונית"), אמצעי כדין ("סמכות לפי חוק זה") ושיקול דעת כדין בדבר היחס בין המטרה לבין האמצעי ("אם היה לו יסוד סביר להניח").

המטרה הספציפית היא קיומה של "פעולה חיונית". לא יכול להיות ספק בכך כי הגדלת יצוא היהלומים היא פעולה "חיונית" להגדלת הייצוא. בעניין זה קובע שיקול דעתו הסובייקטיבי של השר, ובלבד ששיקול דעת זה הופעל על-פי העקרונות שקבע בית-משפט זה להפעלת שיקול דעת סטטוטורי; האמצעי אשר בו משתמש השר הוא צו המותקן מכוח אחד מסעיפי ההסמכה הספציפיים הקבועים בחוק הפיקוח. על מנת שאמצעי זה יהיה כדין מן הראוי הוא שהצו לא יחרוג מהכוחות הנתונים לשר על-פי אותם סעיפי הסמכה. צו הפיקוח על היהלומים נעשה כדין במסגרת הסמכות שהוקנתה לשר. יסוד זה קוים במקרה שלפנינו; הזיקה בין המטרה הספציפית לבין האמצעי שננקט על-ידי השר והיא בכך שלשר היה יסוד סביר להניח שהתקנת הצו דרושה להגשמת הפעולה החיונית. אף לענין הפעלתו של שיקול דעת זה, יחולו הכללים שקבע בית-משפט זה לענין הפעלת שיקול דעת סטטוטורי.

בענין שלפנינו בדק השר ומצא כי יצוא היהלומים - שהגדלתו היא בעיניו "פעולה חיונית" - סובל מכך שהיהלומים נגנבים מדברי הדואר בהם הם נשלחים. הגורמים השונים נתנו דעתם לבעיה האמורה עוד לפני זמן רב, ובקשו לפעול למניעתן או לצמצומן של הגניבות, אך ללא הועיל, ובעקבות זאת פנו המשיבים אל "מכון היהלומים" - שהוא תאגיד בו מאוגדים הממשלה והגורמים העיקריים בענף - אשר המליץ להימנע ממשלוח יהלומים בדואר. פעולתו של הצו היתה יעילה, שכן מכת הגניבות בייצוא יהלומים בנתב"ג פסקה כליל.

די בכך שיש לשר יסוד סביר להניח שהתקנת הצו דרושה להשגת המטרות האמורות. לעניין זה, הייצוא הוא אחד מעורקי החיים החשובים של כלכלת המדינה. הגנה עליו והגברתו הם מתפקידיה של המדינה. משלא הצליחה להשיג את מטרותיה בדרכי נועם, אין שום פסול בכך שתעשה שימוש בסמכויותיה השלטוניות על-פי חוק הפיקוח. העתירה נדחית.

הממשלה החליטה, כנגד דעתו של שר הפנים, תקנות שעת חירום בעניין תכנון ובנייה. העתירה מוגשת כנגד תקנות אלה.

לפי התקנות, מוסמכת ועדת השרים לענייני עליה לאשר תכניות חירום לבניית יחידות דיור במספר כולל שלא יעלה על 3,000 שיוקמו בעשרה ישובים ספציפיים. התכנית תוגש, בין השאר, לשבעה גורמים לשם קבלת חוות דעתם תוך שבעה ימים. אם אישרה הממשלה לאחר מכן את התכנית, רשאי שר הבינוי והשיכון לעשות את כל הפעולות הדרושות לצורך בניית יחידות הדיור, בלא שיהיה צורך בהיתר או אישור נוסף כלשהו.

נוכח גלי העליה הגואים הוחלט על התקנת התקנות לצורך מתן פתרון דחוף ומיידי לבעיה של המחסור בדירות, ובחינת הנוהל המהיר ביותר להתאמתה של שיטת התקנתם של בתים מוכנים לתנאים בישראל; בכל האתרים הנזכרים בתקנות כבר נערכות עבודות של פריצת דרכים והכשרת השטח. יצויין כי מאז שנכנסו התקנות לתוקף התקבל בכנסת חוק שקובע מסגרת להיענות דחופה למתן פתרונות לצרכי דיור, לפיו ניתן לאשר, למשך שנתיים, תכניות מתאר מקומיות או מפורטות בהליך מזורז ומהיר תוך איזון בין צרכי הדיור והליכי תכנון ראויים.

בבחינת השימוש בסמכות לתקנות שעת חירום יש להבחין בין שלשה יסודות: מטרה ספציפית כדון ("פעולה חיונית"), אמצעי כדון ("סמכות לפי חוק זה") ושיקול דעת כדון בדבר היחס בין המטרה לבין האמצעי. במקרה שלפנינו אין ספק בדבר שנתמלאו שני היסודות הראשונים מן היסודות המנויים לעיל: קליטת העליה היא "פעולה חיונית" מובהקת מאין כמוה בפרט בימים אלה כשאלפי עולים נוהרים לישראל והעם כולו נחלץ למבצע הקליטה. בנסיבות אלה יש צורך לנקוט באמצעים בלתי שגרתיים, להתגבר על מכשולים ביורוקרטיים ולגייס משאבים כדי להיערך במהירות וביעילות למשימה חשובה זו.

עם זאת כוללות התקנות הוראות מרחיקות לכת: השעיית הוראות דין של הכנסת, התעלמות מתכניות לפי חוקי התכנון והבניה ופטור מרשיונות, היתרים ואישורים. כל טעות בעניינים אלה עשויה להיות בכיה לדורות. מקום שבו קיימת אפשרות של חקיקה סדירה ומהירה על ידי הכנסת, חייבת סמכות החקיקה של הרשות המבצעת לסגת מפניה, שהרי באורח עקרוני יש להיזקק לסמכות של חקיקה לשעת חירום רק כאשר אין אפשרות להמתין עד לקיומם של תהליכי החקיקה של הכנסת.

במקרה זה, היה ידוע לשר הבינוי והשיכון ערב התקנת התקנות שהכנסת מתכוונת לעשות מעשה חקיקה באותו נושא ובפועל אמנם חוקק החוק בהליך חקיקה מזורז. מה מנע בעדו מלפנות ולבקש מהרשות המחוקקת לשלב את הצעותיו הוא, נשוא התקנות לשעת חירום, בגדר החוק? אם היתה הכנסת נעתרת לבקשתו היתה חקיקת התקנות הופכת למיותרת ואם לא היתה נעתרת, משמע עמדת הרשות המחוקקת היא נגד התקנתן ושוב לא היה מקום להתקין; במקרה שלפנינו היינו עדים למעין מירוץ בין השר לבין הכנסת, בחינת מי יקדים את מי, ובנסיבות אלה יש לראות את התעלמותו של שר הבינוי והשיכון מהשיקול האמור כמפגיעה את התקנות בפגם מהותי המצדיק את ביטולן. העתירה מתקבלת, אך פסק הדין ייכנס לתוקפו בתום 21 יום, על מנת לתת אפשרות לכנסת לקבוע את התקנות בחקיקה.

המשיב הואשם בעבירה על חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, בכך שהוביל לחם על גג מכונית שלא לפי התנאים שנקבעו בס' 3 לצו, אשר הותקן מכוח החוק הנ"ל. ב"כ המשיב הודה בנכונות העובדות אך כפר באשמה על-סמך הטענה המשפטית, כי בקבעו את ההוראה בסעיף 3 הנ"ל, חרג שר-הבריאות מהסמכות שהוענקה לו בחוק הפיקוח. המשיב הורשע בבית משפט השלום אך ערעורו לבית המשפט המחוזי נתקבל, ומכאן הערעור לפנינו.

בחוק הפיקוח נאמר, כי שר שהממשלה העניקה לו את הסמכות בעניין זה, רשאי להסדיר בצו את דרכי הייצור, ההובלה והאחסנה של מצרכים. בהתאם לכך העניקה הממשלה, בין השאר, לשר-הבריאות את הסמכות לבצע את הוראות הפרק הרלוונטי לחוק. השימוש על ידי שר הוגבל בחוק למקרים שבהם "היה לו יסוד סביר להניח שהדבר דרוש לקיום פעולה חיונית או למניעת הפקעת שערים וספסרות". לפי האמור בסעיף 2 לחוק, הוא לא יחול אלא בתקופה שקיים במדינה מצב של חירום בתוקף אכרזה לפי סעיף 9 (א) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948. כיום נמצאת בתוקף אכרזה כזו.

בשעה שעומד השר להשתמש בסמכותו, מחובתו להשתכנע כי השימוש בה דרוש לשם קיום פעולה שהיא חיונית לא רק מבחינת אחת המטרות הנזכרות בהגדרת החוק אלא גם בהתחשב במצב החירום, בו נתונה המדינה. הכנסת ראתה הכרח להקים מנגנון חקיקה, שיהיה בו כדי להבטיח שהעניינים החיוניים, בהם עוסק החוק, יוסדרו בדרך שתהא יעילה ומהירה; מכאן, שהעניין לשרים את הסמכות לחוקק חקיקת משנה בשטח הנדון, שהיא בעלת היקף רחב למדי, סמכות אשר לא מן המוצדק היה להוציאה מידי המחוקק הריבון בתקופה של שלום.

לפי ההגדרה בסעיף 1 לחוק, רשאי שר לראות כ"חיונית" פעולה שהיא דרושה "לקיום אספקה סדירה". קשה ביותר לשער פעולה שהיא יותר חיונית מזו הדרושה כדי להבטיח את האספקה הסדירה של מצרך כה חשוב בשביל התושבים כמו זה של לחם. המטרה הספציפית הזאת טומנת בחובה גם את הצורך להסדיר כי הובלת הלחם תיעשה בתנאים המבטיחים שהמצרך הזה יגיע לצרכנים בצורה הראויה לאכילה וזאת, לא רק כדי שלא יבזבז לריק אלא גם כדי שלא יפגע בבריאות העם. היוצא מזה, כי בדין התקין שר-הבריאות את ההוראה בצו הנדון והוא לא חרג מהסמכות שהוענקה לו בחוק.

המונח "פעולה חיונית" משמעותו כל פעולה הדרושה להבטיח כי אספקת מצרכים כמו דברי מזון - כולל ייצורם והובלתם - תיעשה בצורה שלא תפגע בבריאות העם. אם כך הדבר, אזי הגיוני הוא כי לשם השגת המטרה האמורה, ישתמש שר-הבריאות בסמכות שהוענקה לו בפרק השני לחוק; אמנם יתכן כי הממשלה נהגה בענין זה כפי שנהגה, מתוך מחשבה שהשרים הנ"ל יחלקו ביניהם את השימוש באותן הסמכויות בהתאם לשטחי העניינים, שהם רגילים לטפל בהם; אולם, הדברים הללו אין להם משמעות מבחינת החוק הנדון. הערעור מתקבל.

הערת העורך: פסק דין זה מדגים את הבעייתיות של התקנת תקנות שעת חירום, כולל בנושאים שוליים, ובייחוד כשהדבר נעשה מתוקף חוקים ישנים-יחסית. אמנם כיום נקבעה סמכות הממשלה, וגם סמכות להכנסת להכריז על מצב חירום, בחוקים חדישים יותר שבהם גם הוגבלה סמכותה, כמו חוק יסוד: הממשלה משנת 2001, אבל הבעייתיות עדין קיימת כאן, שהרי מצב החירום – כביכול קיים גם בימי שלום.

העותרים נעצרו בצו מעצר מינהלי, שהוארך בפעם השנייה. כנגד הארכות מעצרים אלה מכוונות העתירות שלפנינו.

המשיב יכול להורות על מעצר מינהלי אם ישנו יסוד סביר להניח שטעמי בטחון האזור או בטחון הציבור מחייבים שאדם פלוני יוחזק במעצר. מי שנעצר לפי הצו צריך להיות מובא לפני שופט בבית משפט אזרחי תוך 18 ימים מעת מעצרו. השופט רשאי לאשר את צו המעצר לבטלו או לקצר את תקופת המעצר שבו. החלטת השופט ניתנת לערעור לפני שופט של בית המשפט הצבאי לערעורים.

קיומה של אפשרות לנקוט בהליך פלילי כנגד חשוד בפעילות עוינת על רקע ביטחוני צריכה לזכות בעדיפות על פני מהלך מינהלי הנקט כלפיו אולם לא תמיד ניתן, מטעמים של הגנה על מקורות המידע, לנקוט בהליך הפלילי. אין המעצר המינהלי בא להוות אמצעי ענישה על דברים שאירעו בעבר, או לשמש כתחליף לאמצעי הפלילי. על כן, אין להתנות את המשכה של היכולת לפעול באפיק המעצר המינהלי בחקירה שיכולות להיות לה השלכות במישור הפלילי.

תכליתו של חוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), הינה לשמור על ביטחון המדינה אך בה בעת לשמור על כבודו ועל חירותו של האדם. מכאן שהביקורת השיפוטית על הליך המעצר היא מהותית. בית המשפט הצבאי ובית המשפט הצבאי לערעורים יכולים להידרש לשאלת המהימנות של חומר הראיות ולא רק לבחון האם רשות סבירה הייתה מחליטה את החלטתה על בסיס החומר האמור. בנוסף, החלטתו של המשיב להורות על מעצרו המינהלי של אדם או להאריך מעצר זה כפופה גם לביקורתו של בית המשפט הגבוה לצדק.

בית משפט זה אמנם אינו יושב כערכאת ערעור על בית המשפט הצבאי ועל בית המשפט הצבאי לערעורים, אולם בהפעילו את ביקורתו השיפוטית מתחשב בית משפט זה בפגיעה החמורה שנפגעות זכויות האדם של העצורים המינהליים, ומעניק לכך משקל נכבד שעה שהוא בוחן את התשתית שהניעה את רשויות הביטחון לנקוט בצעד של מעצר מינהלי. הצורך לקיים איזון ראוי בין בטחון המדינה לבין שמירה על זכויות האדם של העצורים אינו בא לידי ביטוי רק בקיומו של אפיק ביקורת שיפוטית, אלא גם בהתנהלותם השוטפת של רשויות הביטחון הקשורה להחלטה לעצור אדם במעצר מינהלי או להאריכו. חוזק חומר הראיות שנדרש על מנת להצדיק את המעצר המינהלי יכול שישתנה עם חלוף הזמן. חומר הראיות שיצדיק את הוצאת צו המעצר המינהלי ייתכן שלא יהיה בו די על מנת להצדיק את הארכת אותו מעצר.

בעיינו, לגבי העותר 1 והעותר 2 מדובר בהארכה שנייה, ואילו לגבי העותר 3 מדובר בהארכה שלישית. מצב דברים זה מחייב אותנו לבחון בקפידה את חומר הראיות העומד בבסיס ההחלטה להאריך את מעצרו המינהלי. לפי חומר הראיות שעמד בבסיס ההחלטה להאריך את מעצרו, התמונה עולה היא כי הצטבר בעניינם חומר מודיעיני בנוסף לזה שהיה קיים עת הוחלט על מעצרו המינהלי. לאור חומר ראיות זה השתכנענו כי לא נפל פגם בשיקול דעתו של המשיב להאריך את מעצרו המינהלי או בשיקול דעתם של בתי המשפט הצבאיים לאשר הארכה זו באופן המצדיק את התערבותנו. העתירות נדחות.